

Oświadczenie w sprawie psów, poszczekiwania i Kościoła

Autor tekstu: **Krystyna Sienkiewicz**

Oświadczenie Senator RP Krystyny Sienkiewicz, wygłoszone podczas 72 posiedzenia Senatu, Warszawa, 18 listopada 2004 r.

Panie Marszałku! Panie, Panowie!

Moje oświadczenie nie ma konkretnego adresata. Jest składane *pro memoria*, czyli ku pamięci.

Otóż ulubionym zwierzęciem wszystkich hierarchów kościoła katolickiego jest pies. Pies. Nie wiem, czy w raju był pies, ale często jest on używany w wypowiedziach purpuratów. A to na Jasnej Górze prymas określa inicjatywę poselską jako ujadanie kundelków, a to inny książe kościoła wypomina dyżurne poszczekiwanie, choć karawana i tak jedzie dalej.

A konkretnie chodzi mi o wypowiedź biskupa Tadeusza Pieronka dla „Wiadomości” Katolickiej Agencji Informacyjnej z 14 listopada bieżącego roku, która w całości brzmi następująco: „Bardzo wyraźnie widać różnicę w traktowaniu pewnych spornych tematów przez rząd i przez partie polityczne. Ze strony lewicowych partii ciągle są jakieś dyżurne poszczekiwania: a to ktoś wyskoczy ze sprawą aborcji, inny z homoseksualizmem, a jeszcze inny z Funduszem Kościelnym. Im bliżej wyborów, tym większe ujadanie i emocje. To jest odgrzewanie starych kotletów, dyżurne tematy świadczące rzekomo o lewicowości”. Tyle cytat.

Przypomnę, że w barwnym języku księdza biskupa znalazły się słowa „beton”, „kwas solny” i odwołanie do stalinowskich metod, które dotyczyło konkretnie mnie, wskazanej imiennie. A ja jestem młodsza od księdza biskupa i nie miałam okazji stosować tych metod, co nie oznacza, że nie miałam okazji ich doświadczyć.

Zgodnie z demokratyczną zasadą wolności religijnej księża niejednokrotnie udzielali wiernym instrukcji wyborczych, a mimo to lewica uzyskała poparcie. Teraz ci legitymizowani przedstawiciele lewicy, z tymże poparciem, przedstawiciele narodu, który jest suwerenem, nie mają prawa do inicjatywy ustawodawczej. To, co jest ich prawem i obowiązkiem, jest cenzurowane jako poszczekiwanie.

Chcę w tym miejscu przypomnieć, iż konkordat, zawarty w wyniku delikatnych negocjacji, czy wręcz koronkowej dyplomacji prowadzonej przez rząd Hanny Suchockiej, stanowi, iż stosunki między państwem a kościołem i innymi związkami wyznaniowym są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego. Takie samo sformułowanie zawiera konstytucja, w której uchwaleniu miałam zaszczyt uczestniczyć: przyjazne współistnienie dla dobra człowieka i dobra wspólnego. W rozumieniu jednej ze stron jest to dobre współistnienie pod warunkiem, że chodzi o dobro kościoła, a nie narodu. A to znaczy, że można zlikwidować Fundusz Alimentacyjny, ale nie można dyskutować o Funduszu Kościelnym. Że można opłacać misjonarzy realizujących swoje powołanie, ale powołaniem pielęgniarki jest emigracja zarobkowa za chlebem. Że można z całym spokojem i bez poczucia odpowiedzialności za słowo określać programy partyjne mianem ujadania psiej sfory, a nie można rozwiązać problemu Radia Maryja ani poradzić sobie z wieloma innymi gorącymi zjawiskami.

W tym momencie, ponieważ czas się kończy, chcę przywołać słowa nieodżałowanego Prymasa Tysiąclecia, kardynała Stefana Wyszyńskiego: ale historia zakpiła gorzko i zatoczyła koło; wy mówicie, że my śmiecie - my nie śmiemy, a wy śmiecie. Czyli macie odwagę żądać dla kościoła i jego finansów miejsca szczególnego i chronionego, a my mamy prawo domagać się przejrzystości i sprawiedliwości społecznej. Dziękuję.

*

Krystyna Sienkiewicz

Senator RP

Oświadczenie skierowane do Prezesa Rady Ministrów Pana Marka Belki dotyczące realizacji postanowień Konkordatu z 1993 roku sprowadza się do pytań następującej treści:

1) Dlaczego nie jest dotychczas zrealizowany art. 22 ust. 2 Konkordatu w brzmieniu:

„Przyjmując za punkt wyjścia w sprawach finansowych instytucji i dóbr kościelnych oraz duchowieństwa obowiązujące ustawodawstwo polskie i przepisy kościelne Układające się Strony stworzą specjalną Komisję, która zajmie się koniecznymi zmianami. Nowa regulacja uwzględni potrzeby Kościoła biorąc pod uwagę jego misję oraz dotychczasową praktykę życia kościelnego w Polsce”

oraz art. 27 Konkordatu następującej treści:

„Sprawy wymagające nowych lub dodatkowych rozwiązań będą regulowane na drodze nowych umów między Układającymi się Stronami lub uzgodnień między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej i Konferencją Episkopatu Polski upoważnioną do tego przez Stolicę Apostolską”.

2) Dlaczego nie zakończyła bezpłodnego jak dotąd żywota Komisja Konkordatowa oraz szczodra w rozdawaniu majątku Komisja Wspólna Majątkowa?

Na jakiej podstawie działają powołani niedawno rządowi współprzewodniczący pp. Włodzimierz Cimoszewicz i Sławomir Cytrynki?

Jako niezręczność, a może prokościelną dyplomację poczytuję wypowiedź p. premiera, że sprawy stosunków Państwo-Kościół oraz istnienia Funduszu Kościelnego — ciężącego dziś Kościołowi — są przedmiotem rozmów cyt. „w ciszy gabinetów”.

Otóż w ciszy gabinetów — bez udziału społeczeństwa narodziło się wiele złych dokumentów i umów.

I że w sprawie Funduszu Kościelnego są już postanowienia — to proszę Pana Premiera o informację przynajmniej taką, czy te rozwiązania będą miały skutki w ustawie budżetowej na rok 2005, a tym samym inicjatywa Senatu o zniesieniu Funduszu Kościelnego jest zbędna?

3) Co w sprawie polskich relacji państwo-kościół robi nasz ambasador przy Stolicy Apostolskiej, bo o działalności Nuncjusza mówić mi nie wypada.

*

Warszawa, 8 grudnia 2004 r.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

SMP-0724-9372/04/EN

**Pan Longin PASTUSIAK
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowny Panie Marszałku!

Nawiązując do pisma z dnia 22 października 2004 r., o sygn. BPS/DSK-043-414/04, przekazującego oświadczenie Senatora RP Pani Krystyny Sienkiewicz w sprawie *realizacji postanowień Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską podpisanego w Warszawie dnia 28 lipca 1993 r.*, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Stosunki między Państwem a Kościołem Katolickim regulują — zgodnie z art. 25 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej — dwa podstawowe akty prawne: Konkordat między Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską (Dz. U. z 1998 r. Nr 51, poz. 318) oraz ustawa z dnia 17 maja 1989 r. *o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. U. Nr 29, poz. 154 z późn. zm.). Konkordat nie obejmuje całości tych relacji. Poza zakresem Konkordatu pozostały m.in. działy III i IV ustawy *o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego (...)* dotyczące spraw majątkowych Kościoła oraz dział I w części poświęconej kościelnym osobom prawnym.

Podstawą prawną funkcjonowania Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Konferencji Episkopatu Polski jest art. 4 ust. 1 ustawy *o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego (...)*, w myśl którego Komisja Wspólna rozpatruje problemy związane z rozwojem stosunków między Państwem i Kościołem oraz sprawy interpretacji niniejszej ustawy i jej wykonywania. Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu i Episkopatu nie można — co jak się wydaje czyni Pani Senator — utożsamiać z Komisją Majątkową. Komisja Majątkowa powołana 28 kwietnia 1990 r. na mocy w/w ustawy *o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w RP* w celu uregulowania spraw własności upaństwowionych po II wojnie światowej nieruchomości kościelnych osób prawnych funkcjonuje na analogicznych zasadach prawnych jak inne istniejące na mocy odpowiednich ustaw komisje do rozpatrzenia spraw rewindykacyjnych mienia kościelnego: Komisja Regulacyjna ds. Kościoła Ewangelicko-

Augsburskiego, Komisja Regulacyjna ds. Gmin Wyznaniowych Żydowskich, Komisja Regulacyjna ds. Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego, Międzykościelna Komisja Regulacyjna.

Działalność Rządowej i Kościelnej Komisji Konkordatowej wynika z art. 22 ust. 2 Konkordatu.

Papież Jan Paweł II powołał Kościelną Komisję Konkordatową oraz ustalił jej skład ogłoszony w Komunikacie Nuncjatury Apostolskiej w Warszawie z dnia 11 maja 1998 r. Powołanie i ustalenie składu Rządowej Komisji Konkordatowej zostało dokonane decyzją Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 maja 1998 r., na podstawie art. 12 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o *organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów* (Dz. U. Nr 106, poz. 492 z późn. zm.).

Ponadto uprzejmie informuję, że w ustawie budżetowej na rok 2005 przewidziano środki na Fundusz Kościelny zgodnie z obowiązującym w tym zakresie stanem prawa.

Należy zaznaczyć, że zagadnienie Funduszu Kościelnego mające ścisły związek z finansowymi sprawami Kościoła Katolickiego objęte jest dyspozycją art. 22 ust. 2 Konkordatu zakładającą utworzenie specjalnej Komisji do spraw finansowych, która „zajmie się koniecznymi zmianami”, zaś *Deklaracja Rządu RP z dnia 15 kwietnia 1997 r. w celu zapewnienia jasnej wykładni przepisów Konkordatu* odnosząca się do tego przepisu przewidywała, że strona państwowa zapozna się z opinią strony kościelnej w łonie wyżej wspomnianej Komisji.

Dlatego też strona rządowa na spotkaniu Komisji Konkordatowych w dnia 16 listopada 2004 r. zwróciła się do strony kościelnej o opinię Stolicy Apostolskiej w sprawie senackiego projektu ustawy o zniesieniu Funduszu Kościelnego. Stanowisko strony rządowej w sprawie tego projektu ustawy zostanie określone po zapoznaniu się z opinią Stolicy Apostolskiej przedstawioną na forum Komisji Konkordatowych.

W związku z wykorzystaniem forum Komisji Konkordatowych, nie istnieje obecnie potrzeba podejmowania dodatkowych działań przez Ambasadora RP przy Stolicy Apostolskiej w sprawie relacji Państwa z Kościołem Katolickim.

Z wyrazami szacunku

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji

Z up.

Tadeusz

Matusiak

Podsekretarz Stanu

Do

wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych i Samorządowych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (dotyczy: DPS 4404-106(1)/04)

(Publikacja: 20-12-2004)

Oryginał. (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,3833>)

Contents Copyright © 2000-2008 Mariusz Agnosiewicz

Programming Copyright © 2001-2008 Michał Przech

Autorem tej witryny jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.

Właścicielem witryny są Mariusz Agnosiewicz oraz Autor.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tej witryny i jakiegokolwiek ich części.

Wszystkie strony tego serwisu, wliczając w to strukturę katalogów, skrypty oraz inne programy komputerowe, zostały wytworzone i są administrowane przez Autora.

Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do

okresowych modyfikacji zawartości tej witryny oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tej witryny i nie korzystać z jej zasobów.

Informacje zawarte na tej witrynie przeznaczone są do użytku prywatnego osób odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów serwisu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na witrynie. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki zawiera.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych serwisu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do redakcja@racjonalista.pl